

de her i Landet fødte Børn ere avlede udenfor Ægteskab, at af disse dør i den første spæde Barnealder i Kjøbenhavn ca. 22 pCt., udenfor Kjøbenhavn vistnok ca. 30 pCt., medens der af Børn, fødte i Ægteskab, i samme Alder kun dør 10—11 pCt., og at Personer, fødte udenfor Ægteskab, forekomme i uforholdsmæssig højt Tal baade blandt offentlige Fruentimmer og Straffanger. Selve Lovudkastets Indhold falder dernæst paa saa væsentlige Punkter sammen med det af Regeringen tilsigtede, at man heri kun har kunnet finde en Bestyrkelse paa Rigtigheden af de paatænkte Foranstaltninger, ligesom Enkeltheder i Lovudkastet have været til Nytte ved Udarbejdelsen af det foreliggende Lovforslag. Det skal dog straks bemærkes, at man paa et enkelt vigtigere Punkt ikke har kunnet følge det indkomne Forslag, nemlig i Indførelsen af en almindelig Pligt for Barnemoderen til under Straffansvar at opgive Barnefaderen (for saa vidt han er hende bekendt), og at der, eventuelt af Værgeraadet gennem en beskikket Værge, skal drages Omsorg for ved offentlig Politiumundersøgelse at udfinde Barnefaderen, saaledes at Moderen derunder er pligtig til at afgive Forklaring. Efter Regeringens Opfattelse vil den Lidelse, som af saadanne Foranstaltninger vilde kunne flyde for Moderen, og den Forargelse og Forstyrrelse, som i Tilfælde af forudseelige Fejlgreb under den Art Undersøgelser vilde følge for andre, mere end opveje, hvad der herved kunde vindes. Det anses dernæst for utvivlsomt, baade af Forbrydelser som falsk Udlæggelse af Barnefader og Angreb paa Barnets og Fosterets Liv under en saadan Ordning vilde tage til, og at en Fængsling af Moderen til Fremtvængelse af Udlæggelsespligten eller Straf for dens Ikke-Opfyldelse netop i Barnets spæde Periode saa lidt som muligt vilde svare til Lovens Formaal: at værne Barn og Moder.

Heller ikke har man i formel Henseende anset det for hensigtsmæssigt at følge det modtagne Udkast ved at ændre Forslagets Indhold uden Hensyn til den i Kraft værende Lov af 3die April 1900. Efter at denne i en Aarrække er indarbejdet i den almindelige Bevidsthed, og dens Paragraffølge er bleven Kommunalbestyrelserne og andre med disse Sager sysselsatte tilvant, har man anset det for mest praktisk saa langt som muligt (§§ 1—8) at bygge Lovforslaget paa disse Paragraffer i deres hidtilværende Følgeorden og ved dem foretage de nødvendige Tilføjelser og Lempelser.

Om Lovforslagets vigtigste Bestemmelser skal herefter følgende bemærkes:

Ved § 1 tilsigtes det at raade Bod paa den gældende Ordning's to Hovedfejl med Hensyn til Faderens Bidragspligt: at det Maal, der skal naas, kun er at yde Barnet den nødtørftigste Forsorg, og at det Middel, hvorved dette Maal søges naaet, er at dele Udgiften nogenlunde halvt mellem Forældrene. Det første er Lovgivningens Fejl (jfr. Forordningen af 14. Oktober 1763: „Barnets nødtørftige Underholdning“), det andet er delvis grundet i en langvarig Praksis (jfr. at nævnte Forordning dog anviser at paalægge Faderen „i det mindste Halvdelen“ af Omkostningerne). Herimod opstiller § 1 — i Overensstemmelse med, hvad Nutidens Opfattelse tilsiger, hvad andre Landes Lovgivning alt er slaaet ind paa, og hvad der kræves af Bestræbelserne for at borttage fra de udenfor Ægteskab avlede Børn Karakteren af at være en Paria-kaste, fremfor andre forudbestemt for Fattigdom og Forbrydelse, — det Hovedsynspunkt, at Barnets Forsørgelse bør ske i Overensstemmelse med Moderens Livsforhold, dog ikke udover almindelige gode Middelkaar. Herved hævdes Barnets Adkomst til Forsorg paa lige Fod med den af Forældrene, til hvem det indtager den fulde familieretlige Stilling, og Betydningen af at fastslaa Reglen ophæves ikke derved, at i et Flertal af Tilfælde har Barnets Moder selv kun det nødtørftige Underhold. Men opstilles først denne Grundregel, bliver det saa meget nødvendigere bestemt at slaa fast, hvad Billighed paa Forhaand taler for, nemlig at Forældrenes økonomiske Evne bør være afgjort bestemmende for, i hvilket Omfang Omkostningerne ved Forsørgelsen skal hvile paa dem. En Undtagelse bør dog gøres for det Tilfælde, at Barnet er avlet gennem en af Faderen imod vedkommende Kvindes Kønssfrihed begaaet Forbrydelse (alm. borg. Straffelovs §§ 166—175). At hele Forsørgelsespligten i saadanne Tilfælde bør lægges paa Faderen, vil næppe finde Modsigelse.

Som andre Bestanddele af de almindelige Regler i § 1 fremhæves, at den senere Lovgivnings Regel om Adgang til at lade Bidragspligten til det udenfor Ægteskab avlede Barn vedvare fra det 14de til det 18de Aar nu foreslaas vendt saaledes om, at Bidragspligten vedvarer til det 18de Aar, men med Forbehold af tidligere Nedsættelse eller Bortfald, naar det delvis eller helt bliver uforødet, at